

A Stavisky-ügy vizsgálóbírájának titokzatos meggyilkolása óriási megdöbbenést keltett Franciaországban

A meggyilkolt vizsgálóbíró fia nyilvánosságra viszi az eltűnt akták adatait

Páris, február 22. Jelentette tegnap a Dél-magyarország, hogy Prince, párisi vizsgálóbíró titokzatos gyilkosság áldozata lett. Holtestét a páris—dijoni vasúti sínek között találták meg. A rendőri vizsgálat szerint politikai gyilkosságról van szó, amely szoros összeköttetésben áll a Stavisky-üggyel. A dijoni törvényszéki orvosok, akik Prince holtestét megvizsgálták, megállapították, hogy a vizsgálóbírót előbb megmérgezték és akkor helyezték el a síneken, amikor már öntudatlan volt.

Százezer frank jutalom

(Budapesti tudósítónk telefonjelentése.) Párisból jelentik: Prince meggyilkolása ügyében a nyomozás még mindig nem jutott előbbre. A kormány százezerfrank jutalmat tűzött ki annak, aki a gyilkosok nyomára vezet. Doumergue miniszterelnököt a gyilkosság ügye rendkívül nyugtalanítja; attól tart, hogy ha a legrövidebb időn belül a hatóságok nem leplezik le a gyilkosokat, úgy annak beláthatatlan következményei lehetnek. Eppen ezért a miniszterelnök felhívására a belügyminiszter a legszigorúbb eljárást rendelte el és kijelentette: ha a gyilkosságban részes maffiában

bármilyen előkelő személyek is érdekelve lennének, azokkal szemben is a legkíméletlenebbül és a legerősebben fog a kormány eljárni.

Prince fia — beszélni fog

Páris, február 22. Raymond Prince, a meggyilkolt Albert Prince törvényszéki tanácsos fia, újságírók előtt nagyfontosságú nyilatkozatot tett:

— A sajtó támogatásához fordulok, — mondotta —, hogy az igazságot felderíthessük. Szörnyű felelősség nehezedik ránk, de ha letembe kerül is, beszélni fogok és mindent elmondok, amiről tudomásom van. Mindenért vállalni fogom a felelősséget. Kétségtelen, hogy politikai büntetést állunk szemben. Atyámnak a gyilkosságot követő napon kellett volna előterjeszteni a Stavisky-ügyre vonatkozó jelentést, amelyben számos közéleti egyén neve is szerepelt. Ezeket a neveket majd én magam fogom nyilvánosságra hozni. A Stavisky-ügyről atyám gyakran beszélt és egy napon komor arckifejezéssel így szólt: Az ügy sokkal komolyabb, semmint gondoltam volna és következményeit nem lehet előre látni.

MÓRA FERENC UTOLSÓ AKTÁJA

(A Délmagyarország munkatársától.) A Délmagyarország cüörtörtöki számában megemlékezett arról, hogy a közérdekeltségek felügyelő hatósága, ez a pénzügyminisztérium kebelében működő hivatal, milyen adatokat kért a várostól a Somogyi-könyvtár és a múzeum működéséről. A közérdekeltség felügyelő hatóságát azért szervezték meg — a hivatalos magyarázat szerint —, hogy megállapítsa, melyik városi, vagy állami üzem fenntartását követeli még a közérdek, melyik üzem működése lépi túl a megengedhető kereteket. A hivatal nagy ambícióval kezdte meg működését, szigorú leveleket írt a városokhoz és záros határidőn belül felkötölte az összes üzemekre vonatkozó adatokat. A Szegedre küldött leírásban felsorolt üzemek között a — kulturpalota is szerepelt. Bele kellett tehát írni a válaszába, hogy a kulturpalota milyen költségvetéssel, hány alkalmazottal dolgozik, mi a jövedelme, honnan veszi és mire adja ki a pénzt. A választ a számvevőség állította össze és a »kulturpalota« című közüzenet adatait is a költségvetés irataiból böngészte ki.

A felügyelő hatóság ezekkel az adatokkal azonban nem elégedett meg. Külön leíratot kapott a város a kulturpalota ügyében és ha'ározott hangú felszólítást, hogy többek között terjessze fel a Somogyi-könyvtár és a múzeum vagyontáráról is az egyes »vagyontárgyak értékének« felmérésével. A számvevőség a kívánság nehéz helyzet elé állította, végül is úgy oldották meg a kérdést, hogy a leíratot — kiadták jelentését végéig a kulturpalota igazgatóságának.

Móra Ferenc ebben az időben már nem járt be a hivatalába, de lakásáról továbbra is igazgatta intézetének ügyeit. Hozzákerült ez az akta is, az irodában elkészített jelentés-tervezettel együtt. A jelentés pont-ról-pontra igyekezett választ adni a közérdekeltség felügyelő hatóságának meglehetősen érdeklődésére. Mórának csak a nevével kellett volna aláírnia.

Az akkor már nagybeteg Móra Ferenc azonban — az eset január 6-án történt — kiegészítette a válasz-tervezetet. Az előadói iv üresen maradt oldalát írta tele. Jellegzetes írása ezeket mondja:

»Ami a két intézmény vagyontárgyainak részletezéssel való bejelentését illeti, azt csak általánosságban és felelősség nélkül tehetem meg. A képtár értéke például, amelyről létesítése óta pontos leltár van vezetve, ha a beszerzési árak koronáit átszámítjuk, megállapítható körülbelül 300.000 pengőben, bár az árak a műpiacon állandó inqadozásoknak vannak kitéve. De lehetetlen az értékmegállapítás a 47.000 darabból álló bogár-, pillé-, madár- és növénygyűjteménynél, amelyeknek egyrésze 70—100 éves preparátum s értéket már rég nem jelent, de állami adomány lévén, ki sem selejtezhető a 150.000 kötetes könyvtárban vannak nagy számmal nagybecsült ritkaságok, — de a könyvek fele halottkönyv; s ami a régiségtárat illeti, ott igazán csak a pretium affectionis a döntő; egy bronz szíjívég, amelyből csak egyetlen példány van Európában, a múzeum számára, amely lelke, megfizethetetlen, de anyagi értéke, mint iparművészeti tárgy, nem több 10 pengőnél.

Ezek előre bocsájtása után ismét hangoztatva, hogy a becslésnek értelmét nem látom s azért felelősséget nem vállalok, a könyvtárt és a múzeumot külön-külön 1—1 millió pengőre becsülöm.

A könyvtárt 1931 óta 1920 pengő adósság terheli különböző német cégnél, amelyeket nem birunk kifizetni, mert a P. Központ nemcsak nem engedélyez valutát, hanem előterjesztéseinkre nem is válaszol.

Szeged, 1934. jan. 6.

Móra Ferenc igazgató.

Ez volt Móra Ferenc muzeumigazgató utolsó aktája, de ez sem jelentette az ügy lezárását, mert miután felküldötték a Móra által kiegészített választ a felügyelő hatóságnak, attól újabb megkeresés érkezett a városhoz. A hatóság »nyolc napon belül« követel választ arra, hogy mire költi a kulturpalota az ezer pengő állami segélyt, milyen alapon csinált 1920 pen-

gő adósságot és azt hogyan kívánja rendezni.

Nagyon valószínűnek látszik, hogy új tengeri kigyó megszületésének lehetünk tanúi.

A képviselőház folytatta a fővárosi javaslat tárgyalását

Budapest, február 22. A képviselőház csütörtök délutáni ülését Almássy László nyitotta meg. Öt óra előtt a fényárban uszó ülésterem diplomata karzatán megjelent Suvich olasz külügyi államtitkár Colonna herceg olasz követ, Putnoky Móricz, a képviselőház, Rakovszky Endre a felsőház háznagya, Pekár Gyula, a külügyi bizottság elnöke és az olasz követség több tagja kíséretében. A felsőházi tagok karzatán megjelent József főherceg.

Almássy elnök Suvich államtitkárhoz fordulva, a következőket mondotta:

— A képviselőház üléstermében megjelenő Suvich államtitkár urat mint az olasz nemzet kiváló reprezentánsát és mint a világszeret ismert nagy olasz államférfiut, Mussolini miniszterelnök képviselőjét tisztelettel és örömmel üdvözlöm a magyar országgyűlés képviselőházának nevében.

A képviselő Suvich nevének említésekor felállottak helyükről és meleg ünneplésben részesítették az olasz államtitkárt.

— Kívánom, hogy jól érezze magát országunkban — folytatta az elnök — és az a jó viszony, amely fennállott a két ország között a történelem során és amely az utóbbi időben megfelelő gondozásban és ápolásban részesült, még jobban megerősödjék, megszilárduljon és mindkét államnak előnyére váljék. Az az értékes támogatás pedig, amelyet Olaszország nekünk nyújt és amely nekünk annyi erkölcsi erőt jelent, békésen vívott öfenntartási harcunkban, sikerre és teljes eredményre vezet. Az országgyűlés épületének ormán címeres angyalos zászló leng, jelképeül annak, hogy a nemzetnek nagybecsült vendége érkezett hozzánk. Különös örömmre szolgál, hogy illusztris vendégünket a képviselőház plenáris ülésében az egész magyar nemzet nyilvánosságának színe előtt üdvözölhetem. Alkalmat kívánok szolgáltatni arra, hogy illusztris vendégünk az országgyűlés tagjaival és a magyar közélet kiválóságaiival az országgyűlés házában személyesen érintkezhesék, tanácskozássukat megszakitva, az ülést egy órára felfüggesztem.

Suvich államtitkár, aki a diplomaták karzatán állva hallgatta végig a házelnök beszédét, karfelemeléssel köszönte meg az üdvözlést, majd a házelnök teájára ment.

Szünet után folytatták a fővárosi törvényjavaslat tárgyalását. Elsőnek Büchler József indokolta meg a szociáldemokraták kisebbségi véleményét. Kifogásolta, hogy a javaslat előadója olyan embert tettek meg, aki azelőtt sohasem foglalkozott — saját bevallása szerint — a főváros ügyeivel. Az ellenőrzést pártja a legmesszebbmenő mértékben helyesli, de ez nem mehet az önkormányzat rovására.

Jánossy Gábor tiltakozott az ellen, hogy városi és falusi képviselőket különböztessenek meg, majd hangsúlyozta, hogy nincs főváros-ellenes hangulat, sem a kormányban, sem a pártban, sem a vidéken. A javaslatot elfogadta.

Az elnök javasolta ezután, hogy a Ház a javaslat vitáját pénteken délután 5 órakor folytassa.

Müller Antal a napirendhez szólva, kifogásolta a diplomaiai viszony helyreállítását Szovjetországgal.

Simon András rámutatott arra, hogy amíg nem volt normális diplomaiai viszony, a felelőtlen izgatásnak sokkal nagyobb lehetősége volt. Az ülés 9 óra után véget ért.

Széchenyi Mozi

Budapesttel egyidőben

Gustav Fröhlich és Anna Bella pompás együttése

Mégis szép az élet

Vidám bécsi történet